USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobce: **K. B.,** zastoupeného Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2009, č. j. OAM - 1 - 844/VL - 07 - PA03 - 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 3. 2010, č. j. 32 Az 21/2009 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Radimu Strnadovi, advokátu, se sídlem Příkop 8, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 5760 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl rozsudek krajského soudu ze dne 25. 3. 2010, č. j. 32 Az 21/2009 - 41. Stěžovatel opustil Gruzii dne 30. 10. 2007 a stejného dne vstoupil na území České republiky na základě platného turistického víza. Dne 2. 11. 2007 pak stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu). V této žádosti a v průběhu pohovoru ze dne 13. 11. 2007 stěžovatel uvedl, že byl od roku 2005 členem politické strany Hnutí za jedinou Gruzii (Modzraoba Erdianis Sakartvelostvis - dále jen „MES“), kde působil v ochrance objektu strany. Právě s členstvím v MES stěžovatel spojuje skutečnost, že byl v zemi původu pronásledován, a to od doby, kdy se jejím vedoucím představitelem stal bývalý ministr obrany Okruašvili, který kriticky vystupoval proti prezidentu Saakašvilimu. V této souvislosti uvedl zejména případ, kdy mu

byl dne 23. 11. 2006 úřady zbourán podnik (restaurace a salon krásy), který provozoval od roku 2005. Za důvod demolice objektu považuje fakt, že o pozemek měl zájem Saakašviliho strýc. Další formou pronásledování byly dle stěžovatele výhrůžné anonymní telefonáty v návaznosti na stěžovatelovu aktivní účast na mítincích strany MES a urgování úřadů kvůli náhradě za zničenou restauraci a salón krásy (v pohovoru vedeném dne 13. 11. 2007 stěžovatel uvedl, že byly 3 a k poslednímu došlo v říjnu roku 2007). Stěžovatel je dodnes členem této strany, přestože dle něj již *de facto* strana neexistuje, neboť Okruašvili byl donucen opustit zemi. O mezinárodní ochranu se dle svých slov stěžovatel rozhodl požádat na radu svého krajana, aby si po skončení platnosti víza zajistil legální pobyt v České republice.

Žalovaný svým rozhodnutím dne 31. 8. 2009 stěžovateli mezinárodní ochranu neudělil. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce „*v průběhu řízení neuvedl takové skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že by ve své vlasti byl pronásledován za činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod*“. Jinými slovy skutkový stav nelze podřadit pod § 12 písm. a) zákona o azylu. Sám stěžovatel prohlásil, že v důsledku členství ve straně neměl žádné velké potíže. Přes občasné střety se speciálními jednotkami na mítincích MES nebyl nikdy zadržen nebo uvězněn. Stěžovatelův názor, že ke zbourání jeho podniku došlo v souvislosti s jeho členstvím v MES, vyhodnotil žalovaný jako nevěrohodný a spekulativní. Stěžovatel v této věci totiž podal stížnost k příslušnému gruzínskému magistrátu, který odpověděl, že „*pozemek získal v minulosti za vlády Shevarnadzeho za málo peněz*“. Obrátil se také na soud, jenž mu sdělil, že „*smlouva nebyla sepsána podle zákona*“ a byla tudíž shledána absolutně neplatnou. Dále stěžovatel nebyl schopen uvést některé podrobnosti týkající se strany MES (zejména její program), ačkoli své potíže spojoval právě s členstvím v této straně a účastí na jejích mítincích. Z Informace MZV č. j. 103424 - 12/2008 - LPTP ze dne 2. 4. 2008 pak dále vyplývá, že není důvod, proč by účastníci demonstrací v Gruzii měli mít obavy z ohrožení života. Lze shrnout, že stěžovatel dle žalovaného neuvedl azylově relevantní důvody a navíc žalovaný považuje některá jeho tvrzení za nevěrohodná.

V průběhu řízení žalovaný nezjistil ani okolnosti, které by umožňovaly udělení azylu stěžovateli na základě § 12 písm. b) zákona o azylu. Vycházel přitom mimo jiné z Informace MZV ČR č. j. 102804/2007 - LP ze dne 25. 1. 2007, která uvádí, že „*i když se zatím o plné nezávislosti soudů v Gruzii nedá mluvit, existuje zde funkční mechanismus ochrany individuálních práv včetně ombudsmana, který je vůči vládě objektivně kritický*“. Pokud by tedy měly stěžovatelovy obavy nějaké opodstatnění, mohl je řešit s pomocí státních orgánů. Nedůvodnost stěžovatelových obav žalovaný spatřoval i ve skutečnosti, že mu státní orgány nekladly žádné překážky při vyřizování českého víza a následném vycestování ze země.

Žalovaný dále konstatoval, že stěžovatel nesplňuje důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu ani podmínky humanitárního azylu dle § 14 téhož zákona.

Konečně se také žalovaný zabýval možností udělení doplňkové ochrany a doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14a a § 14b zákona o azylu. V prvé případě vycházel zejména z § 14a odst. 2 tohoto zákona, který stanoví, že „*za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské*

či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky." Ani zde však nenašel splnění některé z podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Konstatoval, že trest smrti byl v Gruzii zrušen již v roce 1997. Z Informací Ministerstva zahraničních věcí ČR ani z dalších podkladů, které měl žalovaný k dispozici, tento nedovodil, že by stěžovatel mohl být vystaven situacím popsaným v § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Ohledně doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b žalovaný pouze uvedl, že stěžovatel nesplnil příslušné podmínky k jejímu udělení.

Krajský soud v Hradci Králové následně rozhodoval o žalobě ze dne 30. 9. 2009 vůči rozhodnutí žalovaného a napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Ztotožnil se přitom s názorem žalovaného, když výslovně uvedl, že „*soud musí přisvědčit žalovanému v tom, že ač žalobce své potíže v zemi původu dává do souvislosti se svojí příslušností k [...] opoziční politické straně, nebyl schopen ozřejmit některé podstatné skutečnosti ohledně vlastního programu a cílů této strany, leadera strany, jejího založení či mítinků, jichž se měl zúčastnit*". Stěžovatel dle krajského soudu ani neuvedl, z jakého důvodu spojuje zbourání svého podniku se svým členstvím v MES. Krajský soud také souhlasil s argumentem, že stěžovatelovy obavy jsou nedůvodné i proto, že mu ze strany gruzínských státních orgánů nebyl kladen žádný odpor při vycestování ze země. Žalobce naopak mohl vycestovat zcela legálně na základě oficiálně získaných dokladů. Tímto se vypořádal s námitkami stěžovatele v rozsahu § 12 a § 13 zákona o azylu.

Ohledně možnosti udělení tzv. humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu konstatoval krajský soud toliko, že žalovaný nevybočil při posouzení jeho neudělení z mezí správního rozhodnutí stanovených zákonem.

Pro účely rozhodnutí otázky důvodnosti udělení doplňkové ochrany, popř. doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny krajský soud aplikoval test „reálného nebezpečí", jak jej formuloval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82. Podle Nejvyššího správního soudu „*reálným nebezpečím (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí") nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situaci stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takový následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho ...*" Z informací shromážděných žalovaným krajský soud neshledal, že by stěžovateli hrozilo nebezpečí takovéto intenzity. Poukázal také na skutečnost, že v Gruzii existuje efektivní systém ochrany individuálních práv (viz výše citovaná Informace MZV). Své odůvodnění tak uzavírá s tím, že „*situace v Gruzii není zcela ideální či vyrovnaná, avšak při konkrétním posouzení příběhu žalobce soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla hrozit závažná újma dle § 14a odst. 2 zákona o azylu*". Krajský soud rovněž nezjistil důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu.

Stěžovatel napadl shora citovaný rozsudek kasační stížností ze dne 26. 5. 2010 (doplněné ustanoveným zástupcem dne 2. 7. 2010). V prvé řadě stěžovatel spatřuje vadu rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové v nesprávném právním posouzení věci dle §

103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť tento nesprávně posoudil právní otázku pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu podle § 12 písm. a) a b) téhož zákona. Žalovaný hodnotil dle tvrzení stěžovatele pouze otázku věrohodnosti jeho výpovědi, přičemž se nikterak nezabýval tím, zda skutečnosti uvedené stěžovatelem lze podřadit pod důvody udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Krajský soud se pak s postupem žalovaného ztotožnil.

V druhém bodě kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že skutkový stav, z něhož vycházel žalovaný, nemá oporu ve spisech, popř. je s nimi v rozporu, popř. při jeho zjišťování byl porušen zákon, což dle stěžovatele ovlivnilo i zákonnost rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalovaný nezjistil plně skutkový stav, přičemž se zabýval pouze věrohodností stěžovatelovy výpovědi. Stěžovatel poukazuje na dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, a ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71), která stanovuje, že je to právě správní orgán, kdo v případě pochybností o věrohodnosti výpovědi žadatele o azyl musí shromáždit všechny dostupné informace, které žadatelovu věrohodnost potvrzují nebo naopak vyvracejí. Žadatel o azyl přitom není povinen prokazovat pronásledování jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Zdroje informací, které žalovaný zvolil jako podklad pro své rozhodnutí, jsou dle stěžovatele toliko obecné a nevztahují se k jeho konkrétní situaci. Tímto prý žalovaný porušil zásadu racionalizované materiální pravdy (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) a zásadu odůvodňovací (§ 68 odst. 3 správního řádu). Krajský soud tak měl dané rozhodnutí zrušit, což neučinil.

Třetím bodem kasační stížnosti je údajná nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Krajský soud se dle stěžovatele nevypořádal s konkrétními body žaloby ze dne 29. 9. 2009. Odůvodnění rozsudku postrádá úvahu, proč se soud přiklonil na stranu žalovaného ohledně skutečnosti, že stěžovateli bylo umožněno ze země vycestovat bez potíží ze strany státních orgánů, což je dle jeho názoru dokladem toho, že stěžovatel ve své zemi pronásledován není. Stěžovatel naopak považuje za logické, že mu byl umožněn odchod ze země, protože v ní není žádanou osobou. Žalovaný také dle stěžovatele nedostatečně odůvodnil své posouzení otázky humanitárního azylu, což krajský soud komentoval pouze tím, že žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení daných zákonem. Tím, že žalovaný tuto část svého rozhodnutí náležitě neodůvodnil, zatížil jej nepřezkoumatelností. Krajský soud tak dle stěžovatele nemohl náležitě rozhodnout, zda žalovaný vybočil ze zákonných mezí správního uvážení či nikoli. Tato pochybení měla v důsledku ovlivnit i hmotně-právní posouzení věci, čímž byl ve výsledku stěžovateli odepřen statut azylanta.

Nejvyšší správní soud nad rámec ze spisu konstatuje, že ačkoli žalovaný opakovaně tvrdí, že stěžovateli bylo uděleno správní vyhoštění (což je patrno jak ze samotného rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1 - 844/VL - 07 - PA03 - 2007 či protokolu o jednání č. j. 32 Az 21/2009 - 33), toto není ve spisu nijak doloženo. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že podobné tvrzení, není-li prokázáno, by mohlo negativním způsobem ovlivnit procesní výsledek stěžovatele, neboť činí jeho výpověď o důvodech žádosti o mezinárodní ochranu více nevěrohodnou. Krajský soud se však touto záležitostí ve svém rozhodnutí nezabýval a protože tato skutečnost navíc není žádnou ze stran namítána, Nejvyšší správní soud k ní při svých úvahách nepřihlížel a uvádí ji zde pouze coby *obiter dictum*.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že včas podaná kasační stížnost ze dne 26. 5. 2010 (doplněná ustanoveným zástupcem dne 2. 7. 2010) je přípustná, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.) a zároveň není dán žádný důvod nepřípustnosti dle § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 ze dne 26. 4. 2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz) je kasační stížnost přijatelná,

- pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu,
- pokud se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně,
- pokud je potřebné učinit tzv. judikatorní odklon,
- pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

Případ stěžovatele nespadá do žádné z těchto kategorií. Nejvyšší správní soud tudíž shledal kasační stížnost nepřijatelnou.

K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný se v údajně nepřezkoumatelných částech rozhodnutí vypořádal dostatečně s žádostí stěžovatele a bylo na místě, aby krajský soud závěry tohoto rozhodnutí svým rozsudkem potvrdil. Pokud žalovaný v souvislosti s udělením humanitárního azylu uvedl, že neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, nelze mu vyčítat, že se k této otázce nevyjádřil podrobněji, a to zejména v situaci, kdy ani sám stěžovatel na žádné důvody pro udělení humanitárního azylu nepoukázal (na výslovný dotaz, zda jím tvrzené skutečnosti jsou jediným důvodem pro opuštění země původu, odpověděl stěžovatel v pohovoru kladně). Tyto důvody tak nevyplývají ani ze stěžovatelovy výpovědi, ani ze zpráv, z nichž žalovaný při svém rozhodování vycházel. Stran důvodů nevěrohodnosti výpovědi stěžovatele je z rozsudku krajského soudu zřejmé, že tento se jimi dostatečně zabýval a při rozhodování je relevantním způsobem zohlednil. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že napadené rozhodnutí přezkoumatelné je.

Nejvyšší správní soud došel k závěru, že ve výsledku nelze o situaci stěžovatele hovořit jako o pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona a azylu ve spojení s § 12 písm. a) a b) téhož zákona, popřípadě článkem 9 odst. 1, 2, 3 Směrnice Rady 2004/83/ES, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Kvalifikační směrnice zde mimo jiné stanovuje, že

„1. za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy je považováno jednání, které je

a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit nebo
b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a)

2. za pronásledování ve smyslu odstavce 1 mohou být mimo jiné považována tato jednání:
c) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí;
d) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem;
e) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání;
f) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu;
g) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající do doložek o vyloučení uvedených v čl. 12 odst. 2;
h) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.“ (důraz doplněn).

V případě zničení restaurace a salónu krásy nejde o vážné porušení základních lidských práv ve smyslu článku 9 odst. 1 písm. a) kvalifikační směrnice, to navíc v situaci, kdy stěžovatel měl možnost bránit tato práva před soudem.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že zbavení majetku v tomto případě, byť by bylo v rozporu s právem, není samo o sobě dostatečně závažné porušení lidských práv, které by mohlo být azylově relevantní, ačkoli si uvědomuje, že taková skutečnost přinesla stěžovateli nemalé potíže. Přestože nelze vyloučit, že i jednotlivý zásah do práva na ochranu majetku jednotlivce může být natolik intenzivní, že by mohl založit důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu, je třeba vzít v potaz, že toto by muselo učinit situaci jedince natolik závažnou, jako by ji učinilo porušení základních lidských práv ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) kvalifikační směrnice, mezi něž patří například zákaz mučení, právo na život a podobně. K tomu zde však evidentně nedošlo. Skutečnost, že stěžovatel prohrál civilněprávní spor, pak sama o sobě není azylově relevantní, není-li založena na azylových důvodech, a nelze ji tedy vzít v potaz ani jako možné opatření dle článku 9 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice (a zahrnout ji tak do souhrnu zásahů do právní sféry stěžovatele), neboť se jedná o zcela legitimní prostředek řešení majetkových sporů a nikoli opatření směřující primárně k omezení či zbavení stěžovatelových práv.

Je faktem, že situace stran výhrůžných telefonátů má poněkud jinou povahu. Je evidentní, že zde šlo o opakované jednání. Nejvyšší správní soud však ani zde neshledal, že by tyto zásahy (samostatně či v souhrnu) byly natolik intenzivní, aby je bylo možno podřadit pod pojem pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu (a to ani ve formě tzv. psychického nátlaku).

Při posuzování otázky, zda se v tomto případě jednalo o psychický nátlak ve smyslu zákona o azylu, Nejvyšší správní soud vycházel mimo jiné i ze své dřívější judikatury, kdy například ve svém rozsudku ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52 (publikovaném pod č. 1066/2007 Sb. NSS), uvedl: „*Nepostačí tedy, půjde-li o pouhou sérii*

ústrků, byť v jednotlivých případech i vcelku intenzivních, pokud tyto ústrky ve svém celku nedosáhnou takové ***intenzity a systematičnosti****, že u dotčené osoby ve zcela zásadní míře snižují kvalitu prožívání a berou životní perspektivu a že v ní vyvolávají silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti její situace. Navíc intenzita uvedených ústrků musí být* ***„objektivní“*** *v tom smyslu, že by jimi byly výše uvedené negativní životní pocity působeny zpravidla i u jiných jedinců nacházejících se ve státě původu žadatele o azyl v obdobné situaci“* (důraz doplněn). V tomto rozhodnutí dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že újma hrozící žadateli o mezinárodní ochranu v důsledku opatření působících psychický nátlak (§ 2 odst. 8 zákona o azylu) nemusí být obdobně závažná jako újmy spočívající v ohrožení života nebo svobody, musí však být s nimi aspoň typově srovnatelná.

Stěžovatelův případ pak postrádá zejména naplnění požadavku „objektivity“ a „typové srovnatelnosti“, neboť dle dostupných zpráv (vložených ve spisu) nevyplývá, že by řadoví členové politické opozice nebo jejich rodinní příslušníci v Gruzii byli ohroženi na životě nebo podrobováni jiným závažným zásahům do svých práv.

Je zřejmé, že stěžovatel opustil zemi původu pod vlivem subjektivní obavy z možných negativních následků dalšího setrvání v ní. To dokazuje zejména skutečnost, že po opakovaných výhrůžných telefonátech odvezl svou rodinu z T. na vesnici. O této obavě dále svědčí i časová posloupnost jednotlivých událostí, neboť stěžovatel datuje poslední ze zmiňovaných telefonátů na říjen roku 2007 a 30. 10. 2007 opouští zemi původu, aby již 2. 11. 2007 požádal v České republice o mezinárodní ochranu. Je však důležité mít na paměti, že sama subjektivní obava z možných negativních následků není azylově relevantní. V souvislosti s § 12 písm. b) zákona o azylu je zapotřebí, aby strach z možného pronásledování byl dán z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatel sice v pohovoru vedeném při řízení před žalovaným dne 13. 11. 2007 spojuje své těžkosti se svým členstvím v politické straně MES, avšak zároveň ve stejném pohovoru uvedl, že v důsledku svého členství ve straně MES žádné potíže neměl. Stejně tak neuvedl žádnou konkrétní obavu pro případ návratu do Gruzie. Ze zpráv obsažených ve spisu dále vyplývá, že členové opozičních stran nejsou plošně perzekvováni a stát by k tomuto ani neměl dostatečné prostředky (Informace ZÚ Tbilisi, č. j. 1051/2009-Tbilisi ze dne 21. 6. 2009). Ze zprávy o dodržování lidských práv za rok 2008 Ministerstva zahraničí USA ze dne 25. 2. 2009 je také zřejmé, že perzekuce členů opozice jsou zaměřovány téměř výhradně na její významné členy.

V této souvislosti je na místě aplikovat test „přiměřené pravděpodobnosti“, jak jej judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82. *„Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu [...] je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý.“* Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému však shledal, že pronásledování řadových členů (k pojmu „řadový člen“ viz dále) je pouze občasným, ojedinělým jevem, což zcela jednoznačně plyne z výše citovaných zpráv.

Obavu stěžovatele z možných negativních následků tudíž nelze hodnotit jako „odůvodněný strach z pronásledování“ ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

Je také třeba přihlédnout k tomu, že stěžovatel nevyužil všechny dostupné možnosti ochrany svých práv v zemi původu. V úvahu by stran zničené restaurace a salónu krásy připadalo například odvolání proti nepříznivému rozhodnutí soudu první instance. Přestože gruzínské soudnictví není zdaleka ideální, je možné shrnout, že jeho nejzávažnější problémy se týkají především trestních řízení (zejména postavení obžalovaných) a nikoli řízení civilních jako v případě stěžovatele. Lze tudíž v souladu s Informací MZV, č. j. 102804/2007 - LP ze dne 25. 1. 2007, říci, že v Gruzii existuje *„funkční mechanismus ochrany individuálních práv včetně ombudsmana, který je vůči vládě objektivně kritický.“* Podobně je zapotřebí nahlížet i na skutečnost, že se stěžovatel se svou obavou z výhrůžných telefonátů neobrátil na policii. I ta je sice zatížena mnohými problémy, avšak ani zde nelze tvrdit, že by tyto měly povahu plošnou či systémovou, nýbrž se jedná spíše o individuální excesy.

Tímto Nejvyšší správní soud uzavírá, že v případě stěžovatele již byla otázka pronásledování dle § 12 zákona písm. a) a písm. b) zákona o azylu vyřešena předchozí judikaturou.

Podobně Nejvyšší správní soud uvažoval i v otázce udělení doplňkové ochrany. Je třeba uvést, že ze stěžovatelových tvrzení vyplývá, že je pouze řadovým členem strany MES a nezastává tak v této straně žádnou významnější funkci. Nejvyšší správní soud v otázce tohoto typu judikoval již dříve v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, kde v souvislosti s posuzováním možného postihu členů hnutí MASSOB v Nigérii uvedl, že *„... je patrné, že stěžovatel podle svých tvrzení, a také pro dlouhou nepřítomnost v zemi původu, není ani „méně prominentním členem“ hnutí MASSOB. Jedná se o běžného řadového člena hnutí, jehož postavení lze srovnávat s „anonymním sympatizantem“, jak o něm hovoří zpráva britského ministerstva vnitra. Jakkoli tedy příslušnost k hnutí MASSOB může být v Nigérii důvodem k zatčení, u řadového člena hnutí zatčení z tohoto důvodu nelze považovat za „přiměřeně pravděpodobné“. Řadoví členové hnutí MASSOB sice občas jsou zatýkáni, ovšem pouze výjimečně. Jejich zatýkání není běžné a je vcelku dost nepravděpodobné. U stěžovatele tak není přiměřeně pravděpodobné, že by byl po návratu uvězněn“*. Podobný závěr lze dovodit i v případě stěžovatele.

K otázce doplňkové ochrany Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že krajský soud správně aplikoval test „reálného nebezpečí“, když ve svém rozhodnutí vycházel z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu (č. j. 2 Azs 71/2006 - 82), a to s negativním výsledkem.

Případná úvaha o udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny je pak naprosto bezpředmětná, neboť nikdo z rodinných příslušníků (ve smyslu § 13 odst. 2 a § 14b odst. 2) žádný z těchto druhů mezinárodní ochrany nepožívá.

V otázce neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu vycházel Nejvyšší správní soud ze své judikatury, kdy například v rozsudku č. j. 2 Azs 36/2005 - 48 ze dne 20. 12. 2005 dospěl k závěru, že správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek

nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.

K námitce nesprávně či nedostatečně zjištěného skutkového stavu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že žalovaný při svém rozhodování v této otázce vycházel z celé řady dostupných zdrojů, čímž skutkový stav zjistil dostatečně. Pokud ani na základě takto získaných informací nezjistil „důvod hodný zvláštního zřetele“ pro udělení humanitárního azylu, bylo nasnadě, aby v rámci svého správního uvážení tento typ mezinárodní ochrany neudělil.

Nejvyšší správní soud již výše konstatoval, že žalovaný vycházel z velkého množství dostupných informací. Spis obsahuje celou řadu zpráv týkajících se situace v Gruzii jako například Zprávu o dodržování lidských práv za rok 2008 Ministerstva zahraničí USA ze dne 25. 2. 2009 (překlad vybraných částí), Informace MZV č. j. 103424 - 12/2008 - LPTP, Informace ZÚ Tbilisi ze dne 21. 6. 2009, č. j. 1051/2009 - Tbilisi a další. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že k těmto získaným informacím přihlížel a právě ony byly základem pro závěr o neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti cituje například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, který uvádí: „*Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědí žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.*“

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně. Stěžovatel namítá, že informace, ze kterých žalovaný vycházel, byly toliko obecné a netýkaly se konkrétního případu stěžovatele. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu s právem, shromáždil dostatečné množství informací a aplikoval zjištěné skutečnosti na konkrétní případ stěžovatele.

Tímto Nejvyšší správní soud konstatuje, že se k právním otázkám spojeným s případem stěžovatele již dostatečně vyjádřil ve své dosavadní judikatuře. Tato je navíc konstantní a není zapotřebí vytvářet judikatorní odklon. Dále Nejvyšší správní soud neshledal zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Z uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou dle § 104a s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Krajský soud svým usnesením ze dne 31. 5. 2010, č. j. 32 Az 21/2009 - 61, ustanovil stěžovateli Mgr. Radima Strnada, advokáta se sídlem Příkop 8, Brno, pro řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování, a to za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších

předpisů, a také náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (tedy 600 Kč). Zástupce stěžovatele soudu sdělil, že je plátcem DPH, s čímž spojuje náklady v hodnotě 960 Kč. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele částku 5760 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopadu 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu